

פּוֹת הַחֹלְשָׁה

גביסטון הוגלה לצרפת, אך כשאדוארד נמשח למלך הוא ביקשו לשוב ואף מינה את חביבו לראש השרים.

התקוממות האצילים, ובראשם הדוכס מורטימר (תפקיד אותו רוקד ריצ'רד קראגון באדישות משועממת), הופכת את המלך לשבוי בארצו שלו. לאחר ששליחי האריסטוקרטים הורגים את גביסטון, הם מנסים להכריח את המלך החלש והאומלל לוותר על כתר. אבל זה כוחה של חולשה, שהיא יכולה לגרום לעיקשות מדהימה, וזה בעצם עיקרה של הדרמה.

"אדוארד השני מלך אנגליה" הוא הבאלט שהכוריאוגרף האנגלי בינטלי (העומד להתמנות למנהל אמנותי של "הבאלט המלכותי של בירמינגהם"), הלהקה השנייה

"המלך אדוארד השני"

כור: דויד בנטלי, להקת הבאלט של שטוטגרט

וולפגאנג שטולויצר בתפקיד המלך ובניטו מרצילינו כגביסטון

"EDWARD II", STUTTGART BALLET, CHOR.: DAVID BINTLEY

DANCERS: WOLFGANG STOLLWITZER, BENITO MARCELINO

PHOTO: FELIPE ALGOCEBA

מבלי להיכנס לוויכוח המתמשך (והמיותר לגמרי) בשאלה אם מרלאו הוא שכתב את המחזות המיוחסים לשקספיר, מחזהו של מרלאו על אודות המלך אדוארד השני הוא יצירה מרתקת. עוד בהיותו יורש-עצר, התאהב אדוארד הצעיר באחד גביסטון, פוחח מקסים. אהבת גברים זו היא בו בזמן הלוח בדמותו של הגיבור הראשי (גיבור רק במונח הספרותי כי האיש היה, בעצם, חלש ונתון לשליטת אשתו איזאבלה, התככנית שחשה את עצמה, איך לא, דחוייה על ידי בעלה הנאמן לגביסטון בחיר ליבו) ושל יחסיו עם האצולה האנגלית. אנשי האצולה ראו בקרבתו של המלך לבחור ממעמד נחות פגיעה גם בכבודם ובכבוד הממלכה, ועשו הכל כדי לסלק את גביסטון.

מאת גיורא מנור

הבאלט
"אדוארד
השני מלך
אנגליה" מאת
דוד בינטלי,
בעקבות מחזה
היסטורי מאת
כריסטופר
מרלאו,
ב"באלט
שטוטגארט"

בבריטניה) בחר ליצור עבור השטוטגארטאים.

בינטלי הוא תוצר מובהק של האסכולה האנגלית - יודע היטב את מלאכת החיבור הבימתי של תנועה, אבל שבוי במוסכמות הבאלט. וכך יצא, שהבאלט הטרי שלו מתחיל בצורה מבריקה ומשכנעת, בפגישה המחודשת בין המלך הצעיר ויפה התואר (הרקדן וולפגנג שטוליצר, שהיה נסיך חיור מאוד בהופעת באלט שטוטגארט בארץ לא מכבר ב"היפהפייה הנמה"י) ואהובו הייצרי וכהה העור (בניטו מקצילינו המצויץ), בדואט אהבה סוער ובשיתוף הפעולה שלהם בגירוש האצילים, שהתאכזרו לשניהם ושאינם מוותרים על איבתם גם אחרי ההכתרה.

אבל כשגביסטון נהרג בידי הקושרים נגד המלך, וזה מובל בדרכים לא דרכים לכניעה וויתור על הכתר, הסגנון ה"באלטי", והתנועה המושלמת, ה"יפה", מפריעים לבינטלי ליצור דרמה של ממש. גם ברגעי ייאוש, כשהמלך, לבוש בלויים ומלוכלך, קרוב להיכנע, פתאום

יש הרמת רגל מושלמת, עד האוזן, ותוך ייסורים קשים מופיע סיבוב ופירוט נאה.... כאילו ביקש בינטלי לאותת, שהעניין בכל זאת "רק באלט" ולא משהו רציני באמת. התפאורה נהדרת, המוסיקה אינה מפריעה, ועיקרה סערת תופים חוזרת שוב ושוב, אבל התפתחות הדרמה נחלשת במהלך הערב.

דווקא בנקודה הדי מיותרת של רצח המלך על ידי הכנסת מוט ברזל מלובן לאחוריו - בהתאם לאמת ההיסטורית, אולי כהוצאה להורג סמלית של הומוסקסואל - נאמן בינטלי יתר על המידה לעובדות ולמראו הדרמאטורג.

את הסיום בינטלי ממש מחטיא. אצל מרלאו ובעיבודו של ברכת למחזה, כשבנו הקטן של אדוארד מוכתר למלך אדוארד השלישי, והמלכה ומורטימר באים כביכול על סיפוקם, המלך-הנער מגלה את האם ואת מאהבה - אויבו של אביו וממלכתו. רגע מרגש זה, של ילד שהופך לעינינו לשליט ושל צאצא הנוקם את נקמת אביו, פשוט איננו בבאלט.

"המלך אדוארד השני"
סבריינה לנצי בתפקיד המלכה
"EDWARD II", DANCER: SABRINA LENZI
PHOTO: FELIPE ALCOCEBA

שוב משהו המצביע על העדר רצינות וגישה מיושנת, המעדיפה יחסים פורמאליים על פני דרמה אמיתית במחול. אני יכול לתאר לעצמי מה למשל ג'ון נוימאייר היה מסוגל לעשות עם נושא נהדר כזה. בינטלי ורקדני שטוטגארט אינם חורגים מהמוסכמות. בינטלי יודע את מלאכתו, אבל לדרגה מעולה של אמנות דרמטית עבודתו אינה מגעת.

